

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

cem
din
len
miş

mustafa satıcı

BU HAFTADAN İTİBAREN
UYKUSUZ'DA

ISSN 1307-7619
20 TEMMUZ PERŞEMBE
SAYI: 2017/29 No: 516
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL

Hollanda'dan ithal edilen 86 milyon dolarlık laleyi
hangi belediyenin aldığı sorusuna "devlet sırrı"
gerekçesiyle yanıt verilmedi.

**DEVLET
SIRLARI**
GENEL
MÜDÜRLÜĞÜ

ABİ
Bİ SIR
DAHA
GELDİ...

AKI BOKU
SIR YAPMAYIN
BE KARDEŞİM...
DERTLİ
ETTİNİZ
ULAN BENİ
...

Varandasa : sel

Tahvil MEVSİMSALATASI (30):

Belediye napsin olm..
Havada gizli gizli buluşup yoğunuşuyorlar.. Senin haberin yok.. Asaada mal gibi geziyosun... Bî anda düşüyo onlar.. Uyarı yok.. Ha keşke araba gibi motor gürültüsü olsa bunların... Kafanın yanından aşağı doğru geçerken tıpkı bî otoban kenarında dururken duyduğumuz sesler gibi
"llllllVROONNN...lllöööRRNN..."
diye geçip gitseler.. Geldiklerini ^{anlasak}..
Belki'de motorları varı. Ama yokus asaad indikleri için kontak kapatıp vitesi boşa alıyolar.. Benzin dünya para... Pekî kardeşim kornan da mı yok?.. Basarsın kornaya çekiliriz kenara.. ^{Türkiyede kornaya sok basılıyo..}

Otobüs GAVURDAĞI (23) =

 Sabah tencere tava sesleriyle uyanınca, CHP'liler yine birşeyi protesto ediyö sandım... Baktım ki tabiat anaymıs.. Sonra, benim gibi tencere tava sesine uyandım diye uyanan bazı CHP'lilerin tencere ve tavayla cama çıktıklarını gördüm.. Vuruyorlardı.. Bİ kısmı bunun tabiat ana olduğunu anladıktan sonra tekrar uyumaya gitti... Bİ kısmı anlamadı ama... Tencere ve tavayı kırılasiya kadar vurmaya devam ettiler birbirine... Gittim mutfaktan faydanlığını getirdim ve dar ağzına konuşup üst boşluğu hoparlör etkisi yapacak şekilde, bunun bir doğa olayı olduğunu ve elimdekiğin de faydanlık olduğunu defalarca ikaz ettim kendilerine... Gay konusundada ikna oldular ve Gaya geldiler... Yanında bisküvi ikram ettim... Bana "Havada bulut yok, bu ne dumandır?" diye sordular.. Ben de "Yoo, bulut onlar" dedim.. Evlerine yolladım..

**Celal Bayar Üniversitesi Rektör Yardımcısı,
“Erdoğan Atatürk’ten daha çok seviliyor,” dedi.**

Alternatif Gerçekler
Meydanlardaki kalabalıkların sayısı üzerinde hep tartışma çıkardı.Ama bu tartışmalarda “küçük göstermeye çalışanlarla” “büyük göstermeye çalışanların” ileri sürdükleri rakamlar genellikle yenilir yutulur cinsten olurdu ki, ne zaman böyle bir tartışma çıksa küçük göstermeye çalışanların verdiği sayıyı “en az o kadar varmış,” büyük göstermeye çalışanların verdiği sayıyı da “en fazla o kadarmış demek ki,” diye yorumlamak mümkündü.Yani bin kişi toplandıysa kimse çıkıp “En fazla seksen kişi vardı,” demez, bin kişi toplananlar da “Ne bini?Yüz bin, yüz bin!” diye uçmazdı.

Sonra aklın dışına çıkmaya başladık. Bunun en net örneklerinden birini Donald Trump’ın göreve başlama töreninde gördük. Her şey ortadaydı: Barack Obama’nın göreve başlama törenindeki kalabalığın göz kararı üçte biri belki var, belki yoktu sarı kafanın töreninde.Ama sarı kafa herkesin gördüğünü açıkça inkar etti ve “Benim törenime toplanan kalabalık daha çoktu!” dedi.

Televizyonda Trump’ın kampanya müdürü ve sonra danışmanı olan Kellyanne Conway, başkanın neden tartışmasız bir gerçeğin aksini iddia ettiği sorulduğunda “*Evet ama bunlar da alternatif gerçekler!*” diyerek “alternatif gerçekler” kavramını İngilizce’ye kazandırmıştı.

Normal şartlar altında, gülünüp geçilecek, deli muamelesi görececek bir anlayış **yeni dünyamızda** hâkim anlayış hâline geldi. İletişim bilimciler buna “*gerçek sonrası / post-truth*” falan dediler ama yaşanan çok basit: Kutuplaşan

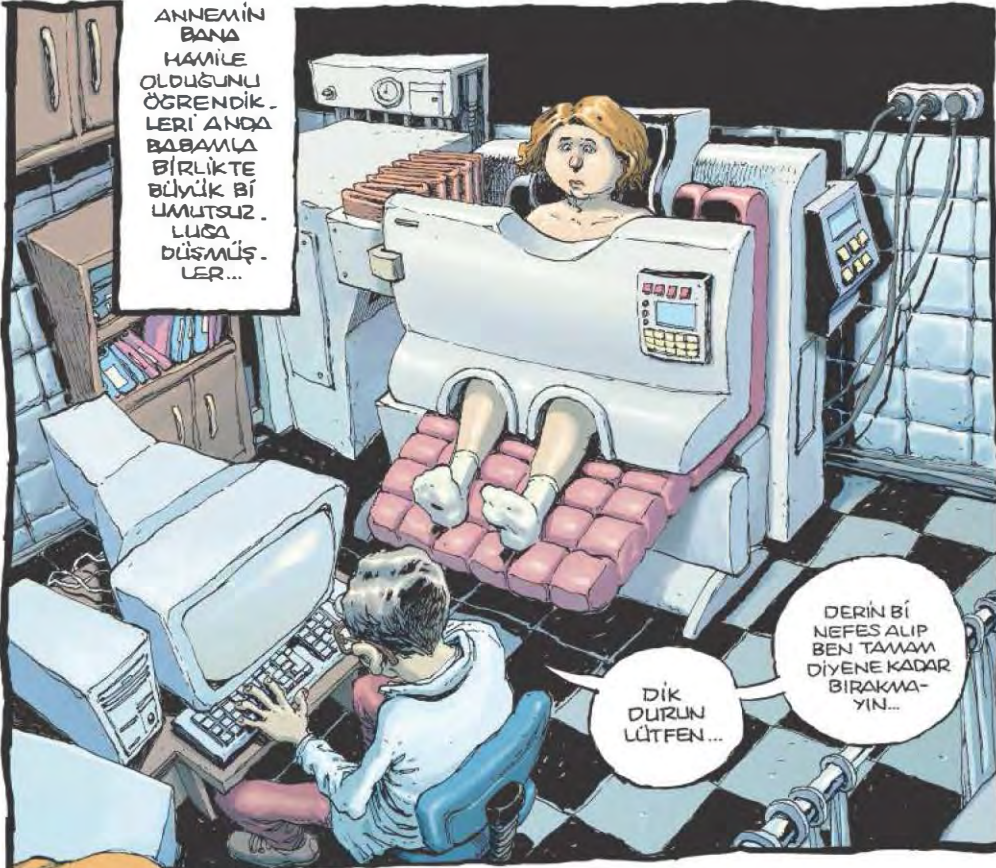
toplumlarda taraflar, olgusal gerçeklikten bağımsız olarak önlerine konulan “alternatif gerçeklerden” işlerine geleni gerçek bellemeye başladı.

Hani okuduğunuzda “*Nasıl bu kadar utanmazca yalan söyleyebiliyor?*” diye merak ettiğiniz havuzun içinde serinleyen yazarlar işte bu yüzden bu kadar rahatça yalan söyleyebiliyor. Gözünüzün önünde iki basit sayıyı çarpmaktan aciz; imla hatası ya da anlatım bozukluğu yapmadıkları iki cümle kuramayanlar işte bu “alternatif gerçeklere” güveniyor.Yukarıdan aldığı emirle bir milyona yüz bin demeye hazır mülki amirler de işte bu “gerçeklik sonrası” dünyada olduğumuz bilgiyle hareket ediyor. Halkın her kutbunun gerçektense işine daha çok gelen bir yalana inanmayı tercih edeceğini bilerek yalan söylemeye devam ediyorlar. Çünkü **normal şartlar altında** işine gelmese bile buz gibi bir yalana inanmayı kendisine yediremeyecek insanlar; söylenen yalan kendi mahallelerinde arka arkaya tekrar edildikçe kendilerini yalanın akışına bırakıveriyorlar; elle gelen düğün bayram misâli, hep beraber ve seve seve “kandırılıyorlar.”

Bir zamanların meşhur “gerçekler acıdır” sözü tarih olmak üzere artık çünkü gözünüzün önündeki gerçek acıysa, size onun tatlısını sunmaya hazır bir havuz esnafı hemen beliriveriyor. Montaj, kandırıldık, hiç bilmiyorduk, yoo iki kere iki niye dört etsin ki? ve kışkıyorlarcılık hiç dinlenmiyor. Gerçeğin büyük bir dezavantajı var çünkü kuvantum fiziğini Seda Sayan’dan öğrenmiş postmodernistçilik oynayanlar ne derse desin, gerçek yorumundan bağımsız olarak tek ve boğuşmak zorunda olduğu yalanlar hâliyle gerçeğe karşı sayısal üstünlük kurmuş durumda.

ÖZER AYDOĞAN

ÇÜNKÜ ABLAMIN MESLEĞİNİ ÖĞRETMENLİK YA DA İŞTE Bİ MEMURLUK BEKLERLERKEN Bİ BAKMIŞLAR EV HANIMLIĞI GİK. MIŞ... O ZAMANLAR TABİ BÖYLE Bİ TEKNOLOJİ OLMADIĞI İÇİN DOĞMADAN ÖNCE ÖĞRENEMEMİŞLER BUNU... ANCA İLKOKULA GELDİĞİNDE ANLAŞILMIŞ... ABIMINKİNİ DOĞMADAN GÖREBİLMİŞLER... O DA MAALESEF İŞSİZ ÇIKTIĞI İÇİN Bİ DAHA ÇOCUK YAPMAYA TÖVBE ETMİŞLER... AMA ZAMAN GEÇTİKÇE ŞANSLARINI Bİ KEZ DAHA DENEMekten DE KENDİLERİNİ ALIKOYAMAMIŞLAR İŞTE...

Biz, çok afedersiniz, beyaz yakalı orta sınıf değil miyiz? Her okuduğumuz kitaptan sonra kültür dünyasının taşıyıcı kolonuymuşuz, şimal yıldızıymışız gibi duruşlar içine girmiyor muyuz? Sinemada gittiğimiz her filmde sonra "ortalarına doğru hikaye biraz sarktı ama sonunda iyi topladı, sen ne dersin öyle miydi?" diye birbirimize beynimizden birer parça koparıp ikram etmiyor muyuz? Aslında "ufak su o kadar para değil! Elli kuruşluk şeyi beş liraya satıyorlar! Şurada bakkal var soralım... Bakkal amca, kurbanın olam! Yüz çevirme benden, söyle, konu! Kaç para bi ufak su? -Yapma yeğenim, kahretme kendini, boşver... Gençsin daha, gençliğine yazık. Bırak bu işin peşini... -Hayır! Söyle duysunlar... Herkes duysun, kaç para bir ufak su? (Bakkal burada göz yaşlarını gizlemek için alt dudağını ısırarak kafasını arkaya atıyor, nemlenen gözlerini ceketinin koluyla siliyor) -Elli kuruş... -Bağır bakkal amca! Duysunlar... -ELLİ KURUŞ AMA BAZI KURUYEMİŞÇİLERDE BİR LİRA AMA GENELDE ELLİ KURUŞ YEĞENİM! -Duydun mu bak, elli kuruşmuş, elli kuruşluk şeyi beş liraya satıyorlar, nasıl olur ya?" diye bağırarak, haykırmak isterken üstelik. Hem kitaplardan, yabancı dizilerden, festival filmlerinden kendime merdiven yapayım da üstüne çıkayım, duvarın ardındaki güzel insanlara, peyzajlı bahçelere, damızlık hayvan gibi sağlıklı yetişmiş

çimlere bakayım istiyoruz, hem de aynı anda "merdivene çok para verdik, ne gerek vardı" diye dövünüyoruz. İşte bu muhteşem hayat bizim. Mutfak dekorasyonu olarak alıp duvarına astığın, almaya üşendiysen yakınlardaki üçüncü nesil bir kahve dükkanına gidip duvarında okuduğun "life is beautiful" yazısındaki muhteşem hayat bizim. Life is beautiful = kahve oniki lira. Yerine göre onbeş. Talebin arttığını görünce çinden üç konteynır dolusu life is beautiful levhası sipariş eden esnafa can verdik, çindeki fabrika sahibine can verdik, fabrikada çalışan gariban çinliye can verdik, uluslararası ekonomiye can verdik, can! Zengin değiliz, fakir de değiliz, bu can bizim! Bizim pazar günü evde ne işimiz var? Dışarıda kahvaltıcı esnafı, kahveci esnafı dükkanın önüne çıkmış seni bekliyor. Çocukları esnafın bacaklarına yapışmış, hıçkırıklarını tutamaz halde baygınlık geçirecek gibi ağlıyor, "baba! baba! orta sınıf nerede? niye gelmedi? gelmeyecek mi artık, hiç mi gelmeyecek?" diye ağlıyor. Orta sınıf gelmez olur mu çocuk! Orta sınıf ancak uyandı. Sabah kakasını yapacak, güzel giyinecek, nereye gitsek diye kız arkadaşının, karısının keyfini yoklayacak. Ağlama artık çocuk, git elektrikli skutırına mı bineceksin, tablet bilgisayarından bağırta bağırta oyun mu

oynayacaksın, ne şımarıklık yapacaksan onu yap. Hadi.

Bu pazar daha değişik bir şey var aklımda. Yakınlara ikinci el pazarı kurulmuş, insanlar plaklara bakıp "ben zaten müzik aşığıyım", kitaplara bakıp "oh kitap kokusu, moah kitap kokusu" diye diye keyiflenirlermiş. Bunların haberleri bana geliyor. Orta sınıfın gizli bir istihbarat örgütü var, bunların bilgileri bize bir şekilde ulaştırılıyor. Şifreli mesajlar kah kahvecinin maskotu olan pug köpeklerin tasmalarına saklanıyor, kah kitapçının kedisinin ağzının içindeki özel bir bölmeye yerleştiriliyor, kah normal whatsapp'tan falan haber veriyorlar. Bir şekilde haberimiz oluyor. Oraya gidiyoruz.

Bebeğimle pazara vardığımızda bizim aynımızdan yaklaşık yüz yüzelli tane daha çift olduğunu gördük. Bunlar hem bizim soydaşımız, can yoldaşımız; hem de en büyük düşmanımız. Ya güzel olan her şeyi aldılarsa? Ya güzel gibi, internete koymalık, şakalı gibi olan her şeyi alıp bitirdilerse, bize ondan sonra haber verdilerse? Bakacağız... Bizim de kendimize göre bazı numaralarımız var. Evde alet edevat var, elimizden iş gelir. Sizin rengi çirkinmiş, boyası dökülmüş deyip burun kıvrıldığınız şeyleri alabilirim, onları ömrümden verip haftalarca uğraşıp yenileyebilirim, o kadar uğraşmama rağmen yine de çirkin olmaya devam ederse üzülebilirim. Gelen misafire "ikinci el ucuza aldık, zımparaladım boyadım güzel oldu, hem hobi oluyor, insanın kafasını çok rahatlatan bir olay" diye utanmazca sallamama, arsız gibi kendimi övmeme engel değil.

Arada güzel eşyalarda var, arada shp anahtarlığı da var. Ben ne zamandır kendime bir nazar boncuğu düşünüyordum, çünkü orta sınıflılığım çok iyi gidiyor ve bir süredir benim

başarılı orta sınıf performansımı çekemeyenler, kışkananlar olduğunu hissediyorum. Bazen elektronik kitap okuyucumdan kitap okurken yanıma yanaşıp "ya bunlar çok güzel, çok kitap alıyor değil mi bunlar, bin tane falan kitap alıyormuş. Ben de alacağım ama hem gerçek kitabın yerini tutmaz, o kitap kokusu bambaşka bir şey, hem de bir türlü denk gelmedi. Sen dışarıdan mı getirttin, kaçta getirttin" diyerek hem elektronik kitap okuyucuma nazar değdirmeye çalışıyorlar, hem de yurt dışında hangi ülkelere gittiğimin bilgisini alabilmek için ağzımı yokluyorlar. Eğer yurtdışına gidip kendim aldığımı öğrenseler schengen vizeme de nazar değdirmeye çalışacaklar.

Biraz araştırmadan sonra insan kafası büyüklüğünde bir nazar boncuğu buldum. Alırım odama asarım, ya da oturma odamdaki düz ekran televizyonun üzerine asarım. Orta sınıflılığımı en yoğun olarak oralarda yaşıyorum. Parasını sordum, çok büyük bir rakam söyledi. Paşabahçe çeşm-i

bülbül o abi, orjinaldir, sıfırını bin liradan aşağı alamazsın dedi. Elimde çok büyük nazar boncuğu olduğu için muhabbeti hemen bitiremedim, nazar boncuğunu biraz evirip çevirdim. Dev boncuk sanki birisi kahvaltıdan yeni kalkmış birisi yumurtalı elleriyle ellemiş gibi yağlı bir haldeydi, elde zor duruyordu. "Peki siz nereden alıyorsunuz, size nereden geliyor?" diye sordum, "genelde yaşlılar ölünce akrabaları evlerini boşaltıyor, bizi tanıyanlar haber veriyor onlardan alıyoruz abi, o elindeki öyle mesela" dedi. İğğğğ, ölü yağı. Rahmetli ölmeden önce yaşlı ve kahvaltılı elleriyle ellemiş. Belki de hemen kahvaltıdan sonra bir işgüzarlık krizi sonrası ben bu nazar boncuğunu duvara asacağım diye zayıf ve kırılğan vücuduna bakmadan sandalye tepesine çıktı, boncuğu yağlı elleriyle asmaya çalışırken dengesini yitirdi ve düşerek maalesef. Ya da pazar kahvaltısından kalkıp koşa koşa buraya gelmiş başka bir orta sınıf ellemişti nazar boncuğunu bilmiyorum. İkisinden biri. Neticede almadım boncuğu.

ANA KARNINDAKİ 6. AYIN SONLARINDA MESLEĞİ KESTİREBİLİYORDI AMA MESELA MÜHENDİSSE, SADECE MÜHENDİS OLDUĞU SÖYLENEBİLİYODU... YANI İNŞAAT MÜHENDİSİ Mİ, MAKİNA MÜHENDİSİ Mİ, ELEKTRONİK Mİ, NE OLDUĞU GİBİ DETAYLAR ANCA İLKOKUL ÇAĞINDA KESİNLEŞİYO. VÜCUTTAKİ MESLEĞİN GELİŞİMİ DOĞUMDAN SONRA YAVAŞ MI İLERLİYOMUŞ NEYMİŞ

...O YÜZDEN BİZİMKİLER EMİN OLAMA. MIŞLAR AMA DOKTOR "ÇOK BELİRGİN, DEĞİŞME İHTİMALİ DÜŞÜK" DEMİŞ ...

OLSUN BE MÜZİSYENLİK DE KÖTÜ DEĞİL Kİ, AKLINI KULLANIRSA GÜZEL PARA VAR, KASET YAPTI MIYDI OHH GELSİN GATIR GATIR...

AYOL KAZANSA KAZANSA NE KAZANIKAK SANATÇI PIYORUM... HAYIR BENİM ANLAMADIGIM BU HANI SOKAĞIN BAŞINDAKİ HASİBE'Yİ BİLİYOSUN KENDİSİ EV HANIMI, KOCASI DESEN RESİM YAPIP DUTUYO... BUNLARDAN NASIL BORSACI GÖÇÜK OLDU DA BİZDEN MÜZİSYEN OLUYO

NE ALAKA YANI?

MUSTAFA DİYETİSYEN, E BEN DESEN ECZACIYIM YANI... NASI BU GÖÇÜK MÜZİSYEN OLUR AYOL BU NASI ŞEY?!"

SİNİRLENME AYTEN HANIM SANATÇI OLMASTI HOŞ OLMAMIŞ AMA AKLINI KULLANIR KASETİNİ YAPAR SEN TAKMA KAFANA...

ECZACIYIM BEN AYOL AA...

8 YAŞINDAYKEN YAPTIRDI KİMİZ SON KONTROLDE MESLEĞİM "BORSACI" OLARAK KESİNLEŞMİŞTİ...

ŞÖYLE RESİMLERİM DE VAR ABİ İSTERSEN...

Devami Haftaya.

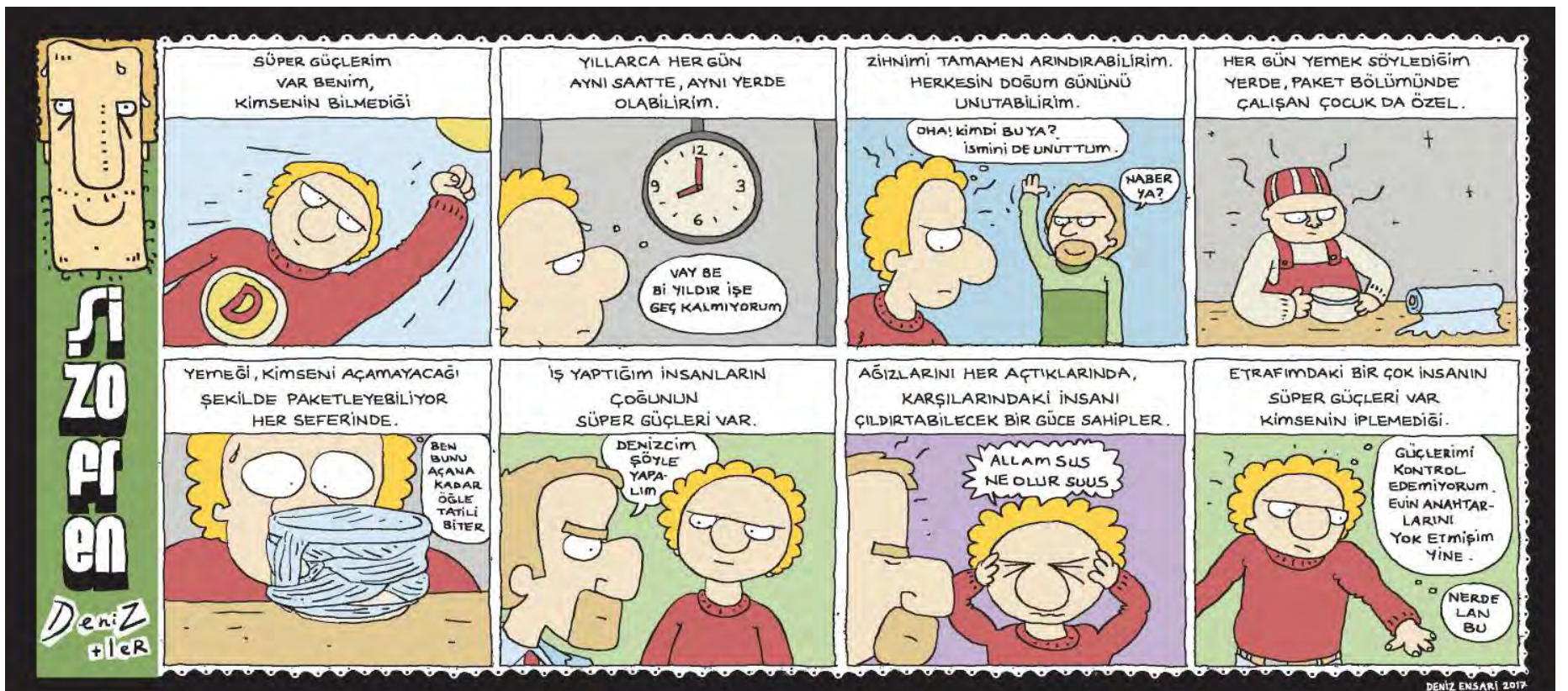
" <i>İnsan, en çok sahları arar sevdiği kadını...</i> " - <i>John Gordon Davies</i>	behçet nacar rene van der kerhof ile güher pekinel'in wily van der kerkof'la da süher pekinel'in ortak nişanlarında acıbadem kurabiyesi yemek isterdim bak şu hayatta	hani ben esas oğlandım finalde ekrem bora çıktım	aşk denen nesneyi biz de biliriz yavrum şu mai dünyayı sekiz günde gezeriz yavrum	kalbim yufkadır pek kereler aşık olduydum bi tanesinin adı şiba'dır	melal
boş işler	sonsuzdur odaları düşevimizin lakin macar'a behçet nacar her zaman güzel kafiyedir	heidi'nin yuvarlak penceresi mesela bu tip detaylar peşinde idi kafam ama ranzasında mızıkla çalan asker gibi korunmaya mecbur kaldık samimiyet kaybından	bütün sırlarım açığa çıkmıştır ----- tarihte o gün	bir oyuncakçı yapmış beni ama çoktan silindi gitti seri numaram canım sıkılanda bi çizerim havaya benim de olur metal mataram ----- tabiat	yağmur yağınca duvar dibinden yürürüm ben yağmurda üşürüm
ben geceyi beklerim hadi şimdi gidin ve birbirinize bugünden bahsedin	acemi asker gerçek her zaman yakalanmaz ama hep seninle gerçeküstü selamı unuttum serçeye serçe küstü ----- usta asker	aynı dostluğu paylaşacağız sandık adile teyzeli münir amcalı çok çocuklu kalabalık mahalle halkıyla ama şu anki ünitemiz aynıdır bol iç/gece'li filmin mutsuz adamıyla	istanbul'u alacak askerlerin maaşlarını iki katına çıkardı fatih sultan mehmet konstantin'e çare bulamadı kutsal ruh bizans'ta karabasan ikramiyesini alama- dan ve tarihe geçtiğini bilmeden tarihe geçti ulubatlı hasan ----- metal matara merhaba ben limon ağbim sayın fredı ablam ise bayan sam'dır esasen hayal ürünüyüm ama gerçeğe de güvenim tamdır	madde bayıltır bazan bazan naturel sızma bu benim tabiatım bana kız tabiata kızma ----- küçük aşık dön küçük aşık seyrederim ben seni dön dünyamız gibi yorulma havalansın şeffaf eteğin üzerinde gezinsin ışıık kırılırsan küserim kırılma hadi yine dön küçük aşık kalbime sığarsın sen beni anlarsın şaşıрма -----	güneş açınca pencereyi açarım serçeleri gözlerim güneş açsa da açmasa da seni özlerim ----- gece tarifiesi ben de serseriyim valla bak o gastelerde birikmiş yazılar var ama istersen hemen atarım evet her gün çalışıyorum ben yok farketmez geç de yatarım ben de ciddiye almam pek hayatı memurla amirle işim olmaz yalan söyledim hayatı ciddiye alırım bir oyun kurulsun girerim hemen bir şekil yaparım akılda kalırım
tozlar şu serseri tozlar bildim bir hititliden son kalanlar belki o bizim hitiliyle bir perslinin karışımı sonradan katılacağım o dostlara zaman aşımı -----	babam geldi elini öptüm yüzünü öptüm babamın geldiği istanbul'u öptüm mektuplarımı getirmiş her bir zarfı okşadım her pulu öptüm ----- yüksek ateş sayıklaması bütün siyah noktalarım sıkılmıştır	hayat seninle başladı sanırsın sen de aldanırsın bu bir tatlı aldanıştır ömür hayata benzemez sadece tek açıdan andırır annesini arayan marko bella'ya aşık mişi şerif tom braks'a bıraktı işi	kendi hesabımla bin kiloyum yanaklarım bombe		ben de aykırı yazarım doğru bu ama içimde büyümeyen çocuk yok hani eski çin'in hattatları bile bile bir minik hata yaparlarmış ya tut ki bu adam da tek türkçe hatası

vedatozdeniro@gmail.com

YİĞİT ÖZGÜR

yigit@comic.com

DENİZ ENSARİ 2017

Merhaba.

Tankut ağabey sıcaklara kızmış, esmeyen rüzgarlara küsmüşçesine oturuyordu öyle, kalitesinden ötürü, kolçakları pırtıkanmamış, hiçbir şekilde yıpranmamış, hatta yıllar içinde daha da şahaneleşmiş yarım asırlık bambu sandalyesi üzerinde öyle. Bir insan bir bambuya bu kadar mı yakışır. Ya da bir bambu bir insana. Bu kadar mı ya, bu kadar mı. M. I. Beni görür görmez, "gel buraya gel, tam senlik mevzu var" diyerek çağırırdı hemen yanına. Ki ben zaten Tankut ağabeyin yanına doğru gidiyordum. Tankut ağabeyin bir de böyle bir huyu var. Yıllarca herkese emir verdiği için, o işi yaparken bile sana o işi emrediyor, o da öyle mutlu oluyor. Böyle bir huyu var. "Benim marinada, eski mal müdürü Salim beylerin bir kedisi var, ismi Miço, yahu bu hayvan keyfi yerindeyken sessiz miyavlıyor, işine geldi mi de sesli miyavlıyor, kafasına göre, hanımla viski içerken bayılıyor onun sessiz miyavlamalarına, daha da tuhafı, bizim eski sahil muhafaza Firuz Paşa'nın bir köpeği var, zamanında Stuttgart'tan bizzat kendim getirmiştim, adını telsiz kodu Alfa koymuştum Paşa, yahu ne heybetli bir köpektir o, dağlar gibi bir köpek, koca adam gibi izliyor insanı huzursuz oluyorsun, bu yaşımda, bir yanlış mı yaptım acaba kendilerine farkında olmadan diyerek düşüncelere dalıyorum karşısında, bu Alfa'ya "hedum" dendiği zaman çılgına dönüyor, sinirleri bozuluyor, tir tir titiyor, nedir bu hedum araştırdık bulamadık, hayır bir de yani ilk olarak bu hedum'u kim dedi niye dedi orası da bir muamma, hedum nedir arkadaş" diyerek anlatısına uzun bir cümleyle başladı. Bambusunun kolçaklarını sıkıca kavradı sonra. Daha sonra ise, "şu sıcaklar geçsin, hava meydan müdürü Ethem beyler ile Afrika'ya safariye gideceğiz, gel seni de götürüyüm" dedi. Sonra da "hedumm" dedi ve hızla kalktı bambusundan, gidişi gölge sokağa düşer düşmez oldu.

Yıllar önce de Özlem'imle Likya Yolu'nu yürümeye niyetlenmiştik. Daha doğrusu Özlem niyetlenmişti, ben ise hiç istemiyordum. Yürümek istemiyordum. Ben bisiklete binmek istiyordum. Bisiklete geleyim diyordum o da olmuyor. Sen yürü ben bisiklete bineyim, o hiç olmuyor. Bisiklet olmuyor. Deli olacağım. Yaz mevsiminin de en güzel zamanları. Tam bisiklete binmelik zamanları ben nasıl yürüyerek zayı edeyim a dostlarım. Bir de Likya Yolu öyle bir şey ki, kaptırdım mı bir ay yürürsün. O bir ayda ben ne bisiklet kullanırım biliyen mu. Hey yavrum hey. Hiç istemiyordum yürümek. İstemeye istemeye yol kenarına Ölüdeniz'e kadar gittik. Söylemiyorum ama istemediğimi. Üzülmeyin istiyordum. Hatta çok istiyormuş gibi davranıyordum. Rum. Um. Mum. Ölüdeniz'e kadar gitmişken bir günü orada geçirelim istedik. Denize girdik, çıktık. Otel odası bir rezaletti. O kadar para alıyorsun, hizmet ver ayı. Seni denetleyeni denetlemeyeni ayrı olsun, o olsun. Neyse, ne diyordum. Ertesi gün yola çıkacağız, diyordum ki içimden, "bir şey olsa da çıkmasak yola" diyordum. Yalvarıyordum Allah'ıma. İçimden içimden. Derken son anda bir şey oldu. Günlük güneşlik gökyüzü bir anda karardı. Elli derece olan sıcaklık üşütücü dereceye düştü. Bir yağmur yağmaya başladı, olamaz böyle bir şey. Fırtına çıktı. Kasırga çıktı. Likya Yolu Ölüdeniz'e doğru akmaya başladı. Olağanüstü güzel bir şey oldu benim için o anlarda öyle. Çok üzülmüş gibi yaptım ama aslında aklımlı çıldırıcısına deli sevdim o anlarda. Özlem'im, "bu kadar üzülmene gerek yok, bir dahaki sene çıkarız yola" dedi. Teselli etti beni. Bir dahaki sene de olmadı zaten. Sonra da hiç olmadı. Likya Yolu'nu yürümeyi gerçekten hiç istemiyordum. Hiç ama. Bisiklet olsa tamam ama yürümek hiç istemiyordum.

Düşününce maytap kadar güzel bir şey yok. Bu arada bu hafta basın kartıma yeniden ulaştım. Bir sene önce deaktif olmuştu. Nedenini bilmiyorum. Sorduğumda da net bir cevap alamamıştım. Neyse, uğraştım, evrak topladım, didindim, nihayetinde basın kartıma yeniden kavuştum. Hemi de şu andaki daha da güzel. Cillop gibi kart yemin ediyordum. Bugün de ücretsiz akbil'im alayım diye gittim. Çünkü basın kartım var, tabii ki ücretsiz olacağım. Eski ücretsiz taşıma kartımı gösterdim kartçıda, "bu kart bloke olmuş geçen sene, işten çıkarılmışsınız, ondan" dedi oradaki hanımefendi. Dedim "ben işten çıkarılmadım aslında, işten çıkarılısam haberim olurdu, sikortam işliyor" dedim ya. "O zaman başka bir şeydir" dedi. Dedim "başka bir şey zaten de onu bilemiyoruz, on iki senedir ben basın kartlı bir insanım" dedim. En güzeli de ne biliyor musunuz, üzerinde "karikatürist" yazıyor, o çok güzel. Aldım yeni akbilimi de, ücretsiz taşıma kartımı yani, eskisinden daha güzeli bu arada, vapur iskelesine doğru yürümeye başladım. İçimde bir heyecan. Acaba gerçekten kartım çalışacak mı, ekranda "ücretsiz" yazacak mı diye düşünmekten içim kıpır kıpır. Vardım iskeleye, kartım hep elimdeydi zaten, cüzdana koymamıştım, geldim turnikeye, derin bir nefes aldım, zamanın durduğunu hissettim, kartı okuyucuya okuttum, ekranda "ücretsiz" yazısını görmemle birlikte ağlayacak gibi oldum. Ne özlemişim be bu duyuyu. Bu çok güzel bir duygu. Devlet sen karikatür çizdiğin için senden para almıyor, düşününce muhteşem bir olay. 2020'nin Mayıs ayına kadar. Sonra da yeniden yenilemem gerekecek. Durumlar bu. Son zamanlardaki en büyük mutluluğum da bu oldu, çok da iyi oldu, çok da süperonik oldu.

Hoşça kal.

DINDİRİDİN

Mustafa Satıcı

UZAYLILAR İSTANBUL'DA 3

Çıkan kısmın özeti: Yüzlerce uzay mekiği bir anda Büyükdere gölü kenarına inmiştir. Andromeda UFO ve Uzay Araştırmaları Merkezi Müdürü Metin Bozkurt da,

karantina altındaki uzaylı kampının kenarında beklemeye başlamıştır. Uzaylılar iletişime geçince uzaylıları kontrolle görevli albay elçilik görevini Metin Bozkurt'a verir. Uzaylıları gören Metin Bozkurt ve diğer insanlar şaşkına dönerler çünkü uzaylılar sıradan insanlara benzemektedir ve Türkçe konuşmaktadır. Kendi gezegenlerinde bir felaketten kaçarak buraya gelmişler, karantina altında beklerken dil öğrenmişlerdir. Tek istedikleri aramıza karışıp yaşamaktır. Metin Bozkurt lapin gibi atlayarak bu teklifi kabul eder. Albay bozulur. Ama yapacak bir şey yoktur.

NATO emriyle, uzaylılar bilekleri diskoya girer gibi fosforlu damgayla işaretlenerek aynı bölgedeki yarım kalan dev rezidanslara yerleştirildi. Halk başta heyecanlansa da kendi gibi tipler gördüğü için heyecanları da çabuk söndü ve uzaylılar da kendilerine tanınan bir aylık süre dolunca toplu konutlardan atıldılar. Bazı hainler uzaylıların ikametini için Birleşmiş Milletler'den rezidansların yapım maliyetinin on katı para alındığını ama kiralar yüksek gösterilerek paranın müteahhitlerle ilgililer arasında paylaşıldığını iddia etse de sağduyulu halk bunlara inanmadı.

Artık her yerde bileğindeki fosforlu ve asla çıkmayan damgadan uzaylı olduğu anlaşılan insanları görmek mümkündür. Uzaylıların ışın kılıçları, uçma kaçma yetenekleri olmadığını anlayan kobiler hemen uzaylıları en ağır işlere koşup boğaz tokluğuna çalıştırmaya başladılar.

Tabii her uzaylı yapacak bir iş bulamadı. Özellikle uzaylı tarihçiler, coğrafyacılar açıkta kaldı. Uzaylı tarihçiler önce akademisyenlerin ilgisini çekse de, bambaşka bir gezegenin binlerce yıllık tarihini hiç kimse müfredata almak istemedi. Kendi gezegeninin bütün ova ve nehirlerini ezbere bilen, izohips eğrilerini gözü kapalı çizebilen coğrafyacılar anında vasıfsız elemana dönüştü.

İş bulamayan uzaylıların bir kısmı dilenmeye başlayınca işler karıştı. Halk arasında uzaylılara maaş bağlandığı, gizlice oy kullandırıldığı ve vatandaşlık dağıtıldığı söylentileri dolasmaya başladı. Uzaylılar da bu yükselen hoşnutsuzluğun farkında olduklarından inceden topuklamaya çalıştılar. Ama hiçbir ülke uzaylılara giriş izni vermediği için kendi patlayan gezegenlerinden canlarını zor kurtaran uzaylılar, kıyıtlı teknelerle Avrupa'ya kaçmaya çalışırken can verdi.

Sürekli tehdit altında yaşamak, tıpkı dünyanın çeşitli yerlerinde "Küçük İstanbul", "Küçük İtalya", "Küçük Çin" gibi mahallelerin kurulması gibi uzaylıların da mümkün olduğunca bir arada yaşamalarına neden oldu. Ama bu durumu daha da kötüleştirdi. Erkeklik gösterisine girişen denyo toplulukları uzaylı mahallelerine gidip olay çıkarmaya başladılar. Diğer yandan her uzaylı da bir değildi, kimi aç kalmamak için kimi zaten kendi gezegeninde de aynı işi yaptığından hırsızlığa başladı. Yakalandıklarında kırık Türkçeleri ele vermese, kollarındaki fosforlu damga ele veriyordu zaten. Metin Bozkurt canıhıraş bir şekilde "Bir kaç kendini bilmez uzaylının yaptığı bütün uzaya mâledemezsiniz," diye broşürler bastırması uğraşıyordu. Zaten ev bulamayan uzaylı bir aileyi yanına almış uzaylılarla beraber yaşamaya başlamıştı ama istiyordu ki insanlar da onun gibi uzaylılara karşı hoşgörülü olsun.

Bir süre sonra insanlar uzaylı gördüğü yerde uzaylıları taşlamaya başladı. Uzaylı mahalleleri basıldı. Uzaylılar maaşları falan verilmeden kovuluyordu artık. Uzaylıların karıştığı suçlardan zarar görenler uzaylıları gördükleri yerde vurmaya başladılar. Kanunen uzaylılar insan sayılmadığı için verilecek bir ceza da bulunmuyordu.

Bir gece Metin Bozkurt çize kalktığı anda evinde kalan uzaylı ailenin haber vermeden gittiğini gördü. Ertesi sabah sokaklarda hiç uzaylı yoktu. Metin Bozkurt koşu koşu uzaylıların ilk indiği göl kenarına gitti. Karantinaya alınan bölgedeki araçlar, NATO ekipleri tarafından inceleme altındaydı ama önceki gece bütün NATO personeli ansızın hep beraber uyuyakalmış ve onlar da sabah uyağlarında inceledikleri araçların yerlerinde yeller estiğini görmüştü.

Ansızın gelen uzaylılar yine sessiz sedasız ortadan kaybolmuştu. Bunun nankörlük olduğunu ama şimdi işlerin düzeleceğini söylemeye başladı herkes. Neyse ki uzaylılar gitmişti, artık suç da işsizlik de azalacak; sokaklar güvenli olacaktı. Gazeteler "Rahat bir nefes aldık!" manşetleriyle çıktı, televizyonlar uzaylıların gidişini kutladı, halk havai fişekler attı.

Ama ne herhangi bir şey daha iyiye gitti, ne sokaklar daha güvenli oldu, ne suç ne de işsizlik azaldı. Dünyanın, uzaylılar gelince çok da değişmediğini hemen herkes anlasa da, kimse birbirine söylemeye cesaret edemedi.

SON

USLU ÇOCUK

(Rihanna'nın sevgilisi.)

ŞİMDİ CİHAN HOCAM OLAY ŞU; BİZİM KADIKÖY'DE Bİ KAFE PROJEMİZ VAR...SATILACAK ÜRÜN OLARAK DA KAHVE ÇEŞİTLERİ VE KAHVE YANINDA

VERİLE- BİLECEK TATILAR GİBİ DÜŞÜN- DÜK...

BAŞKAN ZATEN BARİSTA. KAHVE İŞİNİ O HALLİDEĞEK... ÖYLE Mİ BAŞKAN...

VAR ABİ BİŞEY- LER.

BİDE SENİN Bİ TIPIN VARMIŞ SAMİ BEY MİT.

Müdevim akşamcılardan ÇİFT USKUR HULUSİ REİS

Macera adı: Sıftah. 6+

HER SABAH İLK BİRAMIN TEMİZ KAPAĞINI VERE ATARIM O GÜN BEN SIZANA KADAR KALIR YERDE...

VAY ABİM. YAPMIŞ SIF- TAHİ KARDE- ŞİNİ BEKLE- MEDEN...

ÇAT!

SAMİ ABİ, YAA ADAMIM!.. HANI GÜNAH GEÇESİ DİYOR DA KİBLE ORDA MI DİYOR YA İSİSİSİS...

HOCAM ÜÇ DÖRT TANE LEMAN KÜLTÜR GEZDİK BÖYLE YA BÖYLE...SİZİN DERGİLER FALAN DA SAMİSİ HERHALDE, ÖYLE DİYOLAR...

AÇALIM ŞU SAMİ KAFE'Yİ VAR YA FENA YÜRÜRÜZ...

BEN İSTİYORUM Kİ TEK TEK YÜRÜMEYELİM, YÜRÜYECEKSEK HEP BERABER YÜRÜYELİM HERKES KAZANSIN...ACUN VE MAHALLE ARKADAŞLARI HESABI...

BİDE CİHAN ABİ SEN ACUNA BENZİYÖ... SUN YA BİRAZ İSİSİSİ.

TSSSS...

BASEBALL'DA ANANE MODELİ

Bi ters bi düz yapmış dikişi ama almamış... Haraşo daha güzel olurdu...

ÜÇ ŞUBEDEN SONRA, FRENÇAYZING VERİ- YOSUN DÜŞÜNSENİZE ÖYLE BİŞEY OLDU... GÜNÜ...

CADIKÖY İSTE... CADIKÖY ÜÇÜNCÜ ŞUBE- Yİ AÇTI Z.

BU YÜR!

ABİ NİYE OLMA SIN YA BİZİM İÇ MİMAR Bİ ARKADAŞ VAR CAN DİYE, PARAYI O VERİ. ÇEK, EMEĞİ BİZ KOYUCAZ, SEN SADECE İSİM HAKKINI VERCEKSİN...HERKESE %33...

SAMİ KAFE YA, ON NUMARA...

KADIKÖY'DE ÇEVREMİZ DE SAĞLAM ÖYLE MAFYA FALAN ZİPLAYAMAZ BİZE...O KONUDA DA ŞEYİN OLMA SIN...

BARİ BİRA DA OLSAYDI...

VEGAN ASIYE

BABAN BU YIL KURBANİ ÇİFTER ÇİFTER KESİYİ ...

İĞRENÇ!

HOCAM BEŞ BİRA SATMAN LAZIM Kİ BİR KAHVEDEN KAZANOGİNİ KAZANA. SIN HEPSİNİ HESABETTİK, EN KARLISI KAHVE...DÜŞÜN TAŞIN KARARINI VER...

EYVAL- LAN.

ŞŞ OLUM MAL LAN BU BUNLA İŞ YAPILMAZ...

MAL TABİ MİNA KOYIM AKILLI OLSA CEM YILMAZ OLURDU. ONU DA OLAMADI CAN YILMAZ OLURDU.

O DA OLAMADI EN AZINDAN CEVHUN YILMAZ...

ŞU LAVUK VERSİN İSİM HAKKINI HARBİ BÜYÜK OYNAYALIM OLUM. DÜŞÜNSENİ. ZE YANIMIZA FATİH TEZKAN'IN ÇAMADI MEKAN ACIYOMUS HEPİNİ DÖVÜYO. MÜSÜZ MİNA KOYIM.

OLMAYA. ÇAK SEY DEĞİL KARDEŞİM!

SON.

A cartoon drawing of a girl with short, purple hair tied in a small ponytail with a red bow. She has a large, pink, bulbous nose and is wearing an orange shirt. She is smiling broadly, showing her teeth.

ALDIM AMA YARIM
POŞETTEN AZ
VARDI?

NİYE LAN KACA
Bİ POŞET DANA
VARDI...

ONU BİLAMADIM
RÜZGAR MÜZGAR
UÇMUŞ HERALDE.

OLSUN SKİTİRET
BU DA YETER...

HASKTIR EVET LAN BU
SAATTE GECE GIBI OLDU...

OLUM HIZLANALIM Y.RRA
YERIZ VALLA...

PANIK YAPMAYIN OLUM
YAA .BU HAVA YAGMAZ.

SKTIR LAN SURAYA
BAK BULLUT DOLDU.

OLUM BEN DE
KILLANDIM.

BU HAVA YAGMAZ
YAG -MAZ...

LİZAKTAN GELİYÖ
KIZIM. ONLAR KOÇ
ŞİŞEK BUNLAR...

GÜRPŞ

GÜRPŞ

YOK YOK DOĞRU YOL
BURASI BEN MATIRILDIM.

SKTIR LAN SEN SUS
DERE YATAGINA GÖTÜ.
RURSÜN SEN BİZİ.

YOK KIZIM VALLA
DOĞRU...

DOĞRU DİYO DEMET.

HAKKATEN LAN BÜ KILIÇTA
HANGİ ARAÇ ALIR BİZİ...

OTOSTOP FALAN
YALAN OLABİLİR...

YA HASAN
SKİCEM
GEYİĞİNİ
ŞİMDİ??

HEP SİZ Mİ
YAPICAKSINIZ
LÖ?..

ASLINDA
HASAN HAKLI.

KORAY İŞİ
BİLİYİ...

BEŞ SAATTE Bİ GELİYO
OLUMLU MİNİBÜS.

SAATLERİNİ BİLİYOR
MİYUZ?

YOK BİLMİYORUZ.

ŞANSA O ZAMAN.

OLUM İSLAĞIZ DİYE ÇERİ ALMAMAK NEYMiŞ LAN
ÇOK SAİKAT İŞE YAPIYORUZ HA? SKİM SİZİN AKLINIZA
UYANI, ÖLÜCEZ ANIK.

ADAM DÖSEMEYİ YENİ
YAPTIRMİŞ OLUM İŞTE AHI
AHI AHI!

LUNAPARK
GİBİ DÜŞÜN
HASANIM.

HAHKATEN LAN NEYSE Bİ DAHA ONA ÖZEL GELİRİZ.

YİRAMI GELİRİZ TATİLDE TANICIŞ FƏHİRDE UNUT. MAK GİBİ!

ÖYLE DE BİŞEY VAR TABİİ.

BEN GELİRİM MINAKI!

ÜLKELERİN KINDLE SATIŞ ORANLARINA BAKARAK REFAH SEVİYELERİNİ ÖLÇEMEYİZ SAĞLIKSIZ BİR VERİ ELDE ETMİŞ OLURUZ.

BENİM KRİTERİM BUDUR ARKADAŞ
KİNDİLE OKUYAN (İNSANIN DERDİ)
TASAASI YOKTUR. İŞLERİ DE YOLUN.
DADIR ...

KİNDİL NE LAN?

KİNDİLE SATIŞ %
En yüksek
İsviçre, İsviçre,
Danimarka,
Avustralya
En düşük
Ortadoğu -
Türkiye
Romanya
Gürcistan.

YA VAR YA HANI
AYPED GİBİ E-KİTAP
OKUYON SADECE
AMA...

HANGİSİ ERKEK TUVALETİ LAN BUNLARIN OFF BİLEMEDİM... NEYSE EVE GİDİNCE YAPARIM...

MESANE-Sİ PATLA-MIŞ.

NİYE O KADAR TUTTUN OĞLUM YAPSAYDIN Bİ YERE.

...mına kodumun sembolü tüvaletleri...

SİNDİRELLA

EVE GELDİĞİNİZDE SAATLERCE AYAKLARINIZI ÖPÜP HER TÜRLÜ HİZMETİ YAPACAK BİR KÖLENİZ OLSUN İSTERMİSİNİZ?

PRENS DEDİK BU DA KÖLE - Cİ ÇIKTI...

“kendimi
durduracak
değilim”

Fırat Budacı

SAHİLDE PANİK

Sahiller tatil yörelerinin bekleme alanıdır. Buralarda tatilin asıl amacı olan denize giriş anları beklenir. İnsanoğlu, sürekli suda kalırsa yaradılış gereği üşüyüp buruşacağından (suda bir saat hareketsiz kalabilen kalın derili yaşlılar ve kontrolsüz çocuklar hariç) ortalama 20-25 dakikalık suyla temasın ardından tekrar karaya döner. İnsan gibi doyumsuz bir canlının bir sonraki deniz seferini boş boş beklemesi mümkün olmadığından, sahiller hemen dibindeki denizden bağımsızlaşarak kendi başlarına birer yaşam alanına dönüşmüştür. Sahillerdeki yapılanmanın güneşten korunmak amacı taşıyan şemsiyelerle başladığını düşünüyorum. Sonrasında, “Güneşten korunurken neden uzanmıyoruz?” sorusuyla şezlonglar, “Uzanmışken neden bir şeyler yiyip içmeyelim?” arzusuyla sahil işletmeleri bu yapıya dâhil olmuş olmalı. Etrafım, şezlonglara uzanarak bir sonraki su temasını bekleyen insanlarla dolu. Huzur vadeden bu sahilde yaklaşık otuz kişiye. Her şey fazlasıyla normal görünüyor. Sahil okumalarında defalarca başarısız olmama rağmen, sahil dışı hayatımın alışkanlığıyla elimde bir kitap var. Aynı sayfada geçen verimsiz dakikaların ardından kitabı kenara koyuyorum. Benim dışındakiler kararlı.

Etraf, bütün tatil yörelerini okurları sayesinde dolaşan Ahmet Ümit, Ayşe Kulin ve Azra Kohen gibi şanslı yazarlarla dolu. Orta yaşlı bir kadın çantasından Zülfü Livaneli’yi çıkarınca “A’dan Z’ye Türk Sahil Edebiyatı” tamamlanıyor. Haddinden fazla huzurluyuz. İşi, etrafı seyretmek olan biri için huzur tam bir baş belasıdır. Durum fena; kıpırtısız denizle uyumlu bu sahil insanların arasında nereye kadar barınabilirim? Günler o kadar birbirine benziyor ki biri çantasından Dan Brown (hâlâ yaşıyor) çıkarsa Dünya Edebiyatı sanıyorum.

Sahilimizin iç dinamiklerini alt üst eden o kadın geldiğinde aşırı doz huzurdan uyumak üzereydim. Kırmızı bir bikinisi vardı. Renksiz bir kreasyona sahip sahilimizde, bu bikini, fotoşopla boyanarak öne çıkarılan bir figür etkisi yaratıyordu. Üstünde şemsiye olmayan şezlonglardan birine oturdu. Belli ki ciddiyetle bronzlaşacaktı. Yüzüstü uzandıktan sonra, usta bir hareketle mayosunun altını tanga haline getirdiğinde, bu durumun beni aşarak tüm sahile yayılacağını hissetmiştim. Bodrum, Çeşme gibi kıpırtılı sahillerde benzerlerinin bolluğu yüzünden sıradan sayılan bu görüntü, kasaba sıkıntısının tüm ihtişamıyla yaşandığı bu sahilde bir tür bomba etkisi yarattı. Bunu ben söylemiyorum. Bunu, dakikalar geçtikçe kıpırdanmaları artan erkeklerin hareketleri söylüyor. Görüldüğü kadarıyla huzur bu sahili erkek kanadından terk ediyor. Kırmızı Bikinili’nin ise -beklendiği gibi- etrafıyla hiç ilgisi yok, üstelik Metin Hara okuyarak bize iyice “Yol” veriyor.

Hareketlenme had safhada. Gündüzleri çaresizlikten denizi överek, akşamları cır cır böceği dinleyerek aileleriyle birlikte bu ücra beldede huzuru bulmaya çalışan erkekler için kolay bir görüntü değil bu. Dış dünyadan gelen bu varlık, kırmızıyı karpuzla sabitlemiş bizler için başka bir dünyanın kapılarını açıyor. Kırmızı Bikini, faktör faktör bronzlaşırken, bu renk değişiminin kaydını tutan erkek sayısı gittikçe artıyor. Evliliklerimizi huzurlu bir tatile emanet etmişken karşımıza aniden çıkan bu görüntü, evlilik kurumunun çok

dışında, başka bir hayatın varlığına dokunuyor. Ruhlarımız, sakın ve huzurlu Datça’dan yükselerek Çeşme’ye, Bodrum’a hatta Spring Break’in kalesi Cancun plajlarına iniyor. Bu anda ne düşmek dalgalara, bu anda ne kitaplar, ne aileler, ne huzur. Kırmızı Bikinili ve biz... Bahtiyarız...

Sahilin libidosundaki yükseliş devam ediyor. Kırmızı Bikinili’nin bulunduğu mıntıkeya uğrayabilmek için mantık dışı bir güzergâhla yolunu uzatarak tualete giden erkeklerin sayısı artıyor. Bazıları tualete bile gitmeden, “şöyle bi dolanmak” kisvesi altında amaçsız yürüyüşlere çıkıyor. Fakat ne yazık ki Bikinili’nin yanından sağlam bakışlar atarak geçtikten sonra misyonları bitiyor. Aniden dönmek garip kaçacağından boşluğa doğru yürümeye devam ediyorlar. Sahil, entropi yasasının gözlemlenebileceği dev bir laboratuvara dönüşüyor.

Hareketler çok canlı, günün bu en sıcak saatinde adeta güneş enerjisiyle çalışıyorlar. Bir sahil, huzur adı altında bu kadar mı bastırılmış olur? Huzur dolu bu erkekler, bugüne kadar bütün sekslerini içlerine mi atmışlar? Ellili yaşlarını iyice içine çektiği karnıyla kırklara kadar düşürmeyi başaran bir adam, Bikinili’nin görüş alanına girince hayatının en dik duruşuna geçiyor. Amacının sapıklık olmadığını biliyoruz, ama bir erkeğin dar zamanlarda kurduğu gündüz düşlerinin sınır tanımadığını da biliyoruz: “Dur geçip gitme öyle, biraz yanıma otur. Sırtımı yağlar mısın lütfen? Evli bir adam olduğumu, fazla vaktin olmadığını biliyorum, istersen koşarak sevişmeye gidelim, korkma kimsenin haberi olmaz.”

Yaklaşık bir saat sonra Bikinili kalkıp denize gidiyor. Bu hareket, total bir irdeleme sağlayacağı için sahilin tüm erkekleri tarafından takdirle karşılanıyor. Şezlonglarda yattığımızı bakmayın, o an hepimiz kafadan denize giriyoruz aslında: Hayallerimizde beraber yüzüyoruz Bikinili’yle, büyük bir tesadüfle tanışıyoruz, açıklarda konuşuyoruz. Aramızda su sıçratarak onunla şakalaşanlar var. Belki de işi, Bikinili’yi boğulmaktan kurtarıp suni teneffüse kadar götürenlerimiz bile var. Bikinili on dakika sonra sudan çıkıyor. Sıcak kuma rağmen müthiş bir yürüyüşle şezlonguna geri dönüyor. Ve ne yazık ki eşyalarını toplayarak çekip gidiyor. Elinde taşıdığı Metin Hara bize pis pis gülüyor. Ortam yeniden Zülfü ve arkadaşlarına kalıyor.

Uykusuz Dergisi’nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 20 TEMMUZ 2017 | Sayı: 516

Haftalık Yaygın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş Ofis Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 190 TL Amerika: 120\$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120\$
IBAN Numaralarımız:

TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 USD: TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 EUR: TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

UYKUSUZ

Mersin'de reklam panolarını
kapatıyor diye ağaçlar kesildi.
kapatıyor diye ağaçlar kesildi.

BURADAN
GEÇMEYİN ULAN..
REKLAM PANOLARINI
KAPATIYORSUNUZ
...

